

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **PAPENO 2 s. r. o.**, se sídlem Bohuslava Martinů 802/9, Brno, zastoupen Mgr. Hedvikou Hartmanovou, advokátkou se sídlem Kaprova 15/11, Praha, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2021, č. j. 29 A 38/2021 - 153,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Hedviky Hartmannové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Rady žalovaného ze dne 9. 3. 2021, č. j. 04384-16/2020-ERU, byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2020, jímž žalovaný obnovil dle § 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) licenční řízení pro výrobu elektřiny využívající sluneční záření umístěnou na pozemku parc. č. X v k. ú. S. (dále také „FVE“) vedené pod sp. zn. LIC-14226/2010-ERU.

II.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí o rozkladu žalobou. Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) žalobu zamítl. Ztotožnil se se správními orgány, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí dle § 100 odst. 4 správního řádu, dle kterého o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Podle krajského soudu bylo v řízení prokázáno, že (dnes již bývalí) jednatele žalobce (P. N. a V. Š.; dále též „jednatele“) a revizní technik (V. K.) byli pravomocně odsouzeni za trestné činy vedoucí k dosažení předmětného správního rozhodnutí (licence k výrobě elektrické energie) rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2018, č. j. 1 T 2/2016 - 2678, který nabyt právní moci 9. 10. 2019 v souvislosti s vydáním rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 10. 2019, č. j. 3 To 110/2018 - 2795 (dále též „trestní rozsudky“). Krajský soud dodal, že veškeré otázky týkající se jak trestní odpovědnosti příslušných osob, tak i skutkového průběhu spáchaných trestných činů již byly projednány a pravomocně vyřešeny před trestními soudy. Následně nařízená obnova řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu už představuje svým způsobem pouze technický postup, jak tuto skutečnost zohlednit a vypořádat v pravomocně ukončeném správním řízení. Krajskému soudu tudíž z hlediska meritorního přezkumu přísluší zkoumat pouze splnění podmínek uvedených v ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu. Ty byly v dané věci splněny. Krajský soud nesouhlasil s žalobcem ani v tom, že by v řízení došlo k vadám. Rozhodnutí žalovaného má oporu ve správním spisu a nebylo třeba doplňovat další podklady. Žalovaný nepochybil ani v otázce dokazování. Krajský soud neshledal nic nezákonného ani na tom, že správní orgán nevyloučil odkladný účinek dle § 85 odst. 2 a § 100 odst. 6 správního řádu. Z právní úpravy nevyplývá, že by o vyloučení odkladného účinku mělo být rozhodnuto samostatným výrokem. Podle krajského soudu bylo vyloučení odkladného účinku i náležitě odůvodněno. Ani další žalobní námitky neshledal soud důvodnými, a proto žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy stížných námitek, které pro přehlednost uspořádal takto. V prvním okruhu námitek stěžovatel poukazoval na nepřezkoumatelnost a vady rozsudku krajského soudu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ve druhém okruhu stížných námitek stěžovatel brojil proti závěru správních orgánů a krajského soudu stran splnění podmínek pro povolení obnovy řízení. Podle stěžovatele nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí dle § 100 odst. 4 správního řádu. Správní orgány nezkoumaly vliv trestných činů na obnovu řízení, nezohlednily celkový kontext věci a veškeré relevantní skutečnosti (např. stav dokončenosti FVE, její výkon atp.). Správní orgány si neobstaraly ani dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí o obnově. V dalším stížním bodě stěžovatel vytýkal správním orgánům, že nevyloučily odkladný účinek rozhodnutí o obnově řízení. Žalovaný měl nadto vydat samostatný výrok o nevyloučení odkladného účinku

pokračování

rozhodnutí o obnově, což však neučinil. V navazujícím stížním bodě stěžovatel brojil proti vadám správního řízení. Vytýkal správním orgánům, že si neobstaraly originální a úplný licenční spis. Dále vytýkal správním orgánům, že řádně neodůvodnily nevyhovění důkazním návrhům stěžovatele. Stěžovatel v kasační stížnosti požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. K tomu obsáhle shrnul svou finanční, resp. majetkovou situaci a důsledky nepřiznání odkladného účinku. Souhrnně dovedl, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nevznikne újma jiným osobám, přičemž právní následky správních rozhodnutí mohou pro stěžovatele znamenat nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vzniknout jiným osobám, resp. veřejnému zájmu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek a dále aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti písemné vyjádření. V něm shrnul a rozvedl argumentaci obsaženou ve správních rozhodnutích, ve vyjádření k žalobě a v rozsudku krajského soudu. Kasační námitky důvodnými neshledal. Podle žalovaného nemohou nic změnit na splnění podmínek uvedených v § 100 odst. 4 a odst. 6 správního řádu. Podle žalovaného nedošlo v řízení ani k tvrzeným vadám. Správní spis poskytoval oporu pro závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Důkazní návrhy pak byly řádně vypořádány. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Současně navrhl, aby kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny

dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76).

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby. Ačkoliv si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných námitek, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Postup krajského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Nelze přitom souhlasit s tím, že by krajský soud nevypořádal námítka stran nesplnění podmínek pro obnovu řízení dle § 100 a násl. správního řádu. Krajský soud se důkladně zabýval otázkou, zda správní orgány postupovaly v souladu s označenými ustanoveními a shledal splnění tam uvedených podmínek. Nutno dodat, že § 100 správního řádu nebyl od účinnosti uvedeného zákona novelizován. Od nabytí účinnosti správního řádu (který byl účinný již v době podání žádosti o předmětnou licenci) je znění § 100 (vč. odstavce 4) správního řádu stejné. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že výslovně neuvedl, podle jakého znění právního předpisu je třeba postupovat. Nepřezkoumatelnost rozsudku přitom nezpůsobuje ani skutečnost, že krajský soud převzal závěry správních orgánů. Je-li napadené správní rozhodnutí řádně odůvodněno, je přípustné, aby si krajský soud, nedochází-li k jiným závěrům, správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil (viz například rozsudky zdejšího soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47). Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pro kterou by bylo třeba rozsudek krajského soudu zrušit.

[11] Jádrem dané věci představuje otázka, zda byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o nařízení obnovy řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu.

[12] Podle § 100 odst. 1 správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže

pokračování

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

[13] Podle § 100 odst. 2 správního řádu může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnova řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

[14] Podle § 100 odst. 3 správního řádu: Ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.

[15] Podle § 100 odst. 4 správního řádu: O obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Lhůta podle odstavce 3 začíná běžet dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozsudku.

[16] Podle § 100 odst. 6 správního řádu: Žádosti o obnovu řízení se přizná odkladný účinek, jestliže brozí vážná újma účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Rozhodnutí, jímž bylo řízení obnoveno, má odkladný účinek, pokud napadené rozhodnutí nebylo dosud vykonáno, ledaže správní orgán v rozhodnutí odkladný účinek vyloučil z důvodů uvedených v § 85 odst. 2 nebo ledaže vykonatelnost nebo jiné účinky rozhodnutí již zanikly podle zvláštního zákona. Rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání.

[17] V § 101 a § 102 správního řádu jsou pak obsažena pravidla pro vedení nového řízení, resp. vydání nového rozhodnutí v obnoveném řízení.

[18] Soud předně konstatuje, že s ohledem na povahu daného rozhodnutí a z něho plynoucí konsekvence pro stěžovatele (rozhodnutí o obnově licenčního řízení, u kterého správní orgán nevyloučil odkladný účinek) krajský soud nepochybil, pokud žalobou napadené rozhodnutí na základě včasné žaloby a splnění dalších podmínek řízení připustil k věcnému přezkumu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 As 12/2009 - 153, ze dne 24. 3. 2016, č. j. 9 As 245/2015 - 150, či usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006 - 46).

[19] Ze shora rekapitulovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že i správní řízení, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím ve věci, lze obnovit. Obnova řízení má dvě stadia, prvním z nich je řízení o povolení/nařízení obnovy (*iudicium rescindens*),

druhým pak stadiem nového (obnoveného) řízení (*iudicium rescissorium*). V první fázi se řeší otázka, zda obnova řízení bude povolena nebo nařízena, přičemž zákonné důvody pro obnovu řízení jsou správním řádem stanoveny taxativně a nelze je rozšiřovat (srov. § 100 správního řádu a odbornou literaturu, např. Fiala a kol. *Správní řád. Praktický komentář*. Wolters Kluwer (ČR), Praha 2020, komentář k § 100 správního řádu).

[20] V dané věci bylo řízení obnoveno podle § 100 odst. 4 správního řádu, který normuje, že o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední *v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem*, přičemž dodává, že tříletá lhůta pro vydání rozhodnutí začíná běžet dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozsudku.

[21] Jak správně uvedl krajský soud, aby obnova řízení mohla být dle tohoto ustanovení nařízena, musí existovat pravomocné rozhodnutí o tom, že *byl spáchán trestný čin* a současně musí existovat příčinná *souvislost* mezi spácháním trestného činu a vydáním původního rozhodnutí (srov. § 100 odst. 4 správního řádu a podpůrně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2004, č. j. 3 As 16/2004 - 73). Z hlediska § 100 odst. 4 správního řádu přitom není podstatné, kdo byl pachatelem předmětného trestného činu. Zákon okruh potenciálních pachatelů neomezuje. Vyžaduje pouze prokázání toho, že *rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem*. K tomu viz i odbornou literaturu (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, komentář k § 100 správního řádu), podle níž není rozhodné, zda šlo o trestný čin úřední osoby, účastníka řízení či jiné dotčené osoby. Z hlediska dané věci tedy není podstatné, že nebyl odsouzen samotný stěžovatel, ale že *rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem*. Další podmínkou pro aplikaci § 100 odst. 4 správního řádu je dodržení zákonné lhůty.

[22] Ze správních rozhodnutí vyplývá, že důvodem pro nařízení obnovy řízení bylo vydání rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2018, č. j. 1 T 2/2016 - 2678, který nabyt právní moci dne 9. 10. 2019 v návaznosti na rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 10. 2019, č. j. 3 To 110/2018 - 2795, jimiž byli odsouzeni (bývalí) jednatelé stěžovatele a revizní technik, který zpracoval revizní zprávy nutné pro udělení předmětné licence. Trestní soudy shledaly, že jednatelé stěžovatele (P. N. a V. Š.) se dopustili zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1 a 5 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Označení jednatelé se trestného činu dopustili tím, že společně podepsali a následně podali u žalovaného žádost o udělení licence, k níž vědomě přiložili dokumenty osvědčující nepravdivé skutečnosti, resp. uvedli v omyl odpovědné pracovníky žalovaného, přičemž v důsledku získání licence vznikl neoprávněný nárok na garantovanou výkupní cenu pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů. Revizní technik (K. K.) pak napomáhal ve spáchání uvedeného trestného činu (zpracoval revizní zprávy osvědčující nepravdivé skutečnosti, které byly přiloženy k žádosti o udělení licence).

[23] S ohledem na závěry trestních soudů nemá ani zdejší soud žádné pochybnosti o tom, že popsané trestné činy vedly k dosažení předmětného správního rozhodnutí – udělení licence k výrobě elektrické energie. Trestné činy se týkaly přímo podkladů předkládaných v rámci řízení o udělení licence (na základě kterých byla licence následně udělena). Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tím, že by správní orgány formálně převzaly odůvodnění rozsudků trestních soudů a neumožnily stěžovateli uplatnit žádné

pokračování

námítky. Správní orgány provedly důkladnou analýzu předmětných trestních rozsudků a vyvodily z nich odpovídající závěry, přičemž důkladně vypořádaly i argumentaci stěžovatele. Nelze tak souhlasit s tvrzením stěžovatele o „bezmyšlenkovitém převzetí rozhodnutí trestního soudu“ a nevypořádání vznesené argumentace.

[24] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že pravomocné odsouzení jednatelů a revizního technika nepředstavuje trestní odsouzení samotné právnické osoby (stěžovatele). V tomto ohledu však soud konstatuje, že právnická osoba je pouze umělou právní entitou, za kterou jednají konkrétní fyzické osoby – v daném případě jednatelé. Nadto trestní odpovědnost právnických osob byla do českého právního řádu vtělena až s účinností od 1. 1. 2012 (srov. zákon č. 418/2011 Sb.) a k předmětnému trestněprávnímu jednání došlo podle trestních rozsudků v roce 2010. Dále je v této souvislosti nutno zopakovat, že není podstatné, že nebyl odsouzen samotný stěžovatel, ale že rozhodnutí *bylo dosaženo trestným činem*. Trestný čin tedy musí mít podstatný vliv na rozhodnutí (pomocí trestného činu bylo rozhodnutí dosaženo), což v daném případě splněno bylo (viz výše). Je nutno zdůraznit i to, že správní orgány i správní soudy jsou rozsudky trestních soudů vázány (srov. § 57 správního řádu a § 52 s. ř. s.). Proti rozsudku trestního soudu se lze bránit příslušnými opravnými prostředky, správní žaloba ani kasační stížnost však mezi ně nepatří. Jinými slovy, správní soud nemůže přehodnocovat závěry rozsudku trestního soudu o tom, kým a za jakých podmínek byl spáchán trestný čin, stran zavinění dotčených osob atp. Stěžovatel přitom nepředložil žádné rozhodnutí (např. Nejvyššího soudu), kterým by došlo k přehodnocení uvedených závěrů trestních soudů. Ostatně, zdejší soud zjistil, že jednatelé stěžovatele podali proti označeným rozsudkům dovolání, těm však Nejvyšší soud nevyhověl (srov. řízení ve věci sp. zn. 3 Tdo 664/2020). Lze dodat, že podání ústavní stížnosti nevede k nutnosti přerušení řízení před správními soudy.

[25] S ohledem na datum právní moci označených trestních rozsudků a datum vydání předmětného rozhodnutí o obnově řízení považuje soud za splněnou i podmínku vydání rozhodnutí v tříleté lhůtě. Ta se v případě obnovy řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu neodvívá od právní moci původního správního rozhodnutí, ale až od nabytí právní moci rozsudku v trestní věci. U obnovy řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu se totiž na běh lhůty neuplatní pravidlo obsažené v § 100 odst. 3 správního řádu (*ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno*). Správní řád v § 100 odst. 4 *in fine* výslovně stanoví, že tříletá lhůta začíná běžet až dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozsudku (k běhu této lhůty srov. podrobněji např. Průcha, Petr: *Správní řád. Komentář*. Leges, Praha 2019, komentář k § 100 správního řádu, či Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, komentář k § 100 odst. 4 správního řádu).

[26] Nejvyšší správní soud souhlasí se správními orgány i v tom, že ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu obsahuje speciální (samostatnou) úpravu pro rozhodnutí o obnově řízení. Obnova řízení je ve správním řádu upravena v § 100 až § 102 (shora citovány).

[27] Správní řád předně uvádí důvody, pro které lze obnovu zahájit na návrh účastníka řízení (srov. § 100 odst. 1 správního řádu), a následně důvody, pro které lze obnovit řízení *ex offio* (srov. § 100 odst. 3 a 4 správního řádu).

[28] Právní úprava obsažená v § 100 odst. 1 správního řádu dopadá na situace, ve kterých a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a to pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

[29] Reglementace obsažená v § 100 odst. 1 správního řádu tedy umožňuje obnovit řízení tehdy, pokud se později objeví dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, popř. pokud se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, či tehdy, pokud bylo zrušeno či změněno podkladové rozhodnutí, a to vše za podmínky, že uvedené skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí odůvodňovaly jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Důvody pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 správního řádu lze přitom aktivovat na základě žádosti účastníka řízení. Ten může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí (§ 100 odst. 2 správního řádu).

[30] Na uvedené navazuje § 100 odst. 3 správního řádu, podle něhož: *Ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.* Zákon tedy opravňuje i správní orgán k vydání rozhodnutí o obnově řízení, a to tehdy, jsou-li dány důvody uvedené v § 100 odst. 1 správního řádu (k nim viz výše), současně však vyžaduje, aby byl *na novém řízení veřejný zájem*. S ohledem na možný zásah do právní jistoty zákon možnost zahájení řízení podle uvedeného ustanovení limituje i časově.

[31] Správní orgán je přitom oprávněn zahájit řízení z moci úřední i v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem (srov. § 100 odst. 4 správního řádu). Uvedené ustanovení explicitně neodkazuje na podmínky uvedené v § 100 odst. 1 správního řádu, ani na podmínky uvedené v § 100 odst. 3 téhož zákona. Nelze proto souhlasit s tím, že i v případě aplikace § 100 odst. 4 správního řádu je třeba splnit podmínky uvedené v § 100 odst. 1 a 3 správního řádu. Oporu pro takový výklad nelze nalézt ani v odborné literatuře. Např. v komentáři k § 100 správního řádu od Jemelky, L., a kol. (*Správní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019) se uvádí, že důvodem pro obnovu řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu je skutečnost, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, přičemž tento musel mít podstatný vliv na rozhodnutí. Zpravidla půjde o trestné činy veřejných činitelů či úplatkářství. Uvedený komentář přitom výslovně dodává, že v případě rozhodnutí dosaženého trestným činem správní orgán „*nezkoumá, zda naplnění skutkové podstaty trestného činu odůvodňuje jiné řešení otázky, jež byla*

pokračování

předmětem rozhodování, jako je tomu u důvodů obnovy podle odstavce 1.” Opačný výklad nevyplývá ani z judikatury označené stěžovatelem.

[32] Stěžovatel dále vytýkal správním orgánům, že nevykloučily odkladný účinek rozhodnutí o obnově řízení.

[33] Podle § 100 odst. 6 správního řádu má rozhodnutí, jímž bylo řízení obnoveno, odkladný účinek, pokud napadené rozhodnutí nebylo dosud vykonáno, ledaže správní orgán v rozhodnutí odkladný účinek vyloučil z důvodů uvedených v § 85 odst. 2 nebo ledaže vykonatelnost nebo jiné účinky rozhodnutí již zanikly podle zvláštního zákona.

[34] Podle § 85 odst. 2 správního řádu může správní orgán odkladný účinek vyloučit: a) jestliže to naléhavě vyžaduje veřejný zájem; b) hrozí-li vážná újma některému z účastníků; nebo c) požádá-li o to účastník; to neplatí, pokud by tím vznikla újma jiným účastníkům nebo to není ve veřejném zájmu.

[35] Z uvedených ustanovení vyplývá, že rozhodnutí o povolení nebo nařízení obnovy má ze zákona odkladný účinek ve vztahu k vykonatelnosti původního rozhodnutí, pokud napadené rozhodnutí nebylo ještě vykonáno (nebo pokud povinnost v něm uložená nebyla účastníkem již splněna). Tento odkladný účinek může správní orgán v rozhodnutí vyloučit, a to z důvodů, že to vyžaduje veřejný zájem nebo hrozí-li vážná újma některému z účastníků řízení anebo požádá-li o to účastník řízení a nevznikne-li újma jiným účastníkům řízení nebo veřejnému zájmu. Jinak řečeno, rozhodnutí, jímž bylo řízení obnoveno, má odkladný účinek přímo ze zákona (bez nutnosti dalšího úkonu správního orgánu). To za logického předpokladu, že rozhodnutí nebylo dosud vykonáno (nelze odložit vykonatelnost něčeho, co již bylo fakticky vykonáno). Tento přímo ze zákona plynoucí odkladný účinek rozhodnutí o povolení či nařízení obnovy řízení může správní orgán vyloučit (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, či Fiala a kol. *Správní řád. Praktický komentář*. Wolters Kluwer (ČR), Praha 2020, komentář k § 85 a § 100 správního řádu).

[36] Zákon tedy vychází z toho, že správní orgán může odkladný účinek vyloučit. Je tedy zřejmé, že daná norma je založena na diskreční pravomoci správce daně. Diskreční pravomoc, neboli správní uvážení, je oprávnění správních orgánů určitou věc samostatně posoudit a rozhodnout o ní. V rámci tohoto uvážení mají správní orgány relativně volný prostor (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2016, č. j. 7 As 282/2015 - 32). Skutečnost, že uvedená norma přiznává správnímu orgánu možnost diskrece, má vliv i na navazující soudní řízení před správními soudy. Správní soudy nemohou nahrazovat správní uvážení uvážením soudním. Správní uvážení může soud přezkoumat pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, ze dne 12. 8. 2011, č. j. 5 As 47/2011 - 77, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014 - 25, ze dne 27. 7. 2017 č. j. 10 Azs 137/2017 - 27, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42). Z uvedených východisek vychází

i judikatura Ústavního soudu (např. náleze ze dne 12. 12. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 31/08, usnesení ze dne 4. 10. 2000, sp. zn. II. ÚS 361/2000).

[37] Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány dostaly výše uvedeným požadavkům. Náležitě odůvodnily, proč neshledaly důvod pro vyloučení odkladného účinku. Jejich úvahy jsou úplné, přezkoumatelné a nepřekračují zákonné meze. Při svých úvahách zohlednily i argumentaci stěžovatele, vč. tvrzených důsledků z toho pro stěžovatele plynoucích (finanční důsledky, ekonomické důsledky, zásah do dobré víry atp.). Jejich uvážení nelze považovat ani za nepodložené, libovolné, porušující zásadu rovnosti či další imperativy označené uvedenou judikaturou.

[38] Správní orgán I. stupně se nejprve zabýval povahou rozhodnutí o udělení licence. K tomu uvedl, že rozhodnutím o udělení licence vzniká žadateli právo vykonávat licencovanou činnost po dobu platnosti rozhodnutí o udělení licence. Rozhodnutí o udělení licence je vykonáváno průběžně (vykonáváním licencované činnosti po stanovenou dobu licence), a jde tedy o rozhodnutí, které v době povolení obnovy řízení o udělení licence není dosud zcela vykonáno. Důsledkem nařízení obnovy řízení pak je nastoupení odkladného účinku rozhodnutí o udělení licence, tedy pozastavení účinků rozhodnutí o udělení licence a v důsledku toho nemožnost účastníka řízení (stěžovatele) vykonávat licencovanou činnost. Při posouzení možného vyloučení odkladného účinku pak správní orgán odkázal na nosné závěry rozsudků trestních soudů, na základě kterých dovodil, že není namístě chránit práva účastníka řízení před dopady jeho protiprávního jednání. K tomu poukázal zejména na to, že vydání licence bylo dosaženo trestnou činností jednatelů účastníka řízení a revizního technika. Energetický regulační úřad byl úmyslně uveden v omyl, a to vědomým uvedením nepravdivých skutečností, resp. předložením nepravdivých podkladů (zejména pak revizních zpráv). Správní orgán proto nerozhodl o vyloučení odkladného účinku (§ 85 odst. 2 správního řádu). Žalovaný pak k námitkám uvedeným v rozkladu dodal, že po zvážení protichůdných zájmů, které představují jednak existenční zájmy účastníka řízení, a jednak veřejný zájem, aby nebyla z veřejných zdrojů podporována neoprávněná výroba elektřiny, se přiklání k závěru prvostupňového orgánu, který s ohledem na okolnosti případu odkladný účinek napadeného rozhodnutí o obnově ze zákona ponechal. Přiznání odkladného účinku u obnovy řízení není namístě tehdy, pokud je jejím důvodem dosažení rozhodnutí trestným činem, a je přitom zřejmé, že k vydání rozhodnutí by bez trestního činu nedošlo. V rámci trestního řízení byli jednatelé účastníka řízení shledáni vinnými ze spáchání úmyslného trestného činu podvodu, a proto není možné dovozovat dobrou víru účastníka řízení ve správnost, zákonnost a neměnnost rozhodnutí o udělení licence. Jen těžko se lze za situace, kdy k pozastavení výroby a současně veřejné podpory z veřejných prostředků dojde na základě zjištění, že tato je od samého počátku založena na protiprávním jednání potvrzeném odsuzujícím rozsudkem trestního soudu, dovolávat naléhavého veřejného zájmu či ochrany před vážnou újmou, tj. fakticky ztrátou příjmu z výroby solární elektřiny.

[39] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že uvedené úvahy se pohybují zcela v mezích správního uvážení. Podobně jako správní orgány i Nejvyšší správní soud považuje za stěžejní označenou protiprávní činnost, a nikoliv zájem stěžovatele na dodávkách elektřiny do sítě, popř. negativní důsledky z toho plynoucí (a to jak pro stěžovatele, tak i po další subjekty). Nad nimi jednoznačně převážily závěry rozsudků

pokračování

trestních soudů stran trestné povahy jednání vedoucího k získání dané licence. Dovolávat se zásady právní jistoty, přiměřenosti, presumpce správnosti aktů veřejné správy a dalších podobných zásad se s ohledem na všechny výše uvedené důvody nejvíce zdejšímu soudu jako případné. Je přitom i veřejným zájmem, aby finanční prostředky na podporu obnovitelných zdrojů byly vypláceny tomu, kdo splnil stanovené podmínky (podpůrně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2017, č. j. 7 As 140/2016 - 99). Poukaz na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 3. 8. 2011, č. j. 62 Af 42/2011 - 100, pak soud neshledává příležitým. V něm nebyla řešena stejná skutková a právní situace. Soud se nezabýval vlivem trestné činnosti na obnovu řízení, resp. na nevykloučení odkladného účinku za shora popsanych okolností. Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tím, že by na věci něco měnilo rozhodnutí Rady žalovaného o rozkladu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 12422-126/2010-ERU. Jak vyplývá z textu označeného rozhodnutí (které je součástí spisu), tímto rozhodnutím bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2021 a zastaveno obnovené řízení v jiné věci (licence pro výrobu elektřiny Petrovice – nikoliv tedy u nyní posuzované výroby), a to s ohledem na rozsudek jiného trestního soudu, podle něhož se revizní technik a další osoby podílející se na udělení licence v uvedené věci nedopustili trestného činu. Nezhlednění uvedeného rozhodnutí proto nelze považovat za překročení mezí správního uvážení, jak uváděl stěžovatel v doplnění kasační stížnosti (srov. str. 2 a násl.). V každé věci vycházel správní orgán z jiného rozsudku trestního soudu. Jak již bylo výše uvedeno, správní uvážení v dané věci se pohybovalo v mezích právní úpravy a judikatury (vč. stěžovatelem akcentovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42), přičemž krajský soud závěry správních orgánů náležitě přezkoumal (srov. bod 38 rozsudku).

[40] Pokud pak stěžovatel namítal, že o nevykloučení odkladného účinku bylo nutno rozhodnout samostatným výrokem, konstatuje soud, že tento závěr z právní úpravy neplyne. V § 85 odst. 4 správního řádu se uvádí, že: *Vyloučení odkladného účinku odvolání musí být odůvodněno. Výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání je součástí rozhodnutí ve věci; proti tomuto výroku se nelze odvolat.* Z uvedeného vyplývá, že zákon ukládá vydat samostatný výrok „o vyloučení“ odkladného účinku. O opačné situaci označené ustanovení nemluví. Správní orgán přitom nevykloučení odkladného účinku důkladně vypořádal v rámci odůvodnění rozhodnutí (viz výše).

[41] Na zákonnosti postupu správních orgánů nemůže nic změnit ani zbývající argumentace obsažená v kasační stížnosti, resp. k ní se vztahující přílohy. Pro dané řízení nejsou relevantní okolnosti udělení licence, výsledky tehdejších kontrol ze strany správních orgánů, faktická dokončenost FVE, její výkon, výkupní ceny elektřiny, účetní závěrky stěžovatele, spory stěžovatele se společností E.ON energie a. s., znalecké posudky, zajišťovací příkazy a další podobné listiny, které z povahy věci nemají potenciál zvrátit závěry shora označených trestních rozsudků (na základě kterých bylo dovozeno splnění podmínek pro rozhodnutí o obnově řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu). Potenciál zvrátit rozsudky trestních soudů by měl např. dovolací soud. Stěžovatel však nepředložil rozhodnutí Nejvyššího soudu, kterým by došlo k přehodnocení uvedených závěrů Krajského soudu v Brně, resp. Vrchního soudu v Olomouci. Dovolání jednatelů stěžovatele byla odmítnuta (viz řízení ve věci sp. zn. 3 Tdo 664/2020). Jak již přitom bylo rovněž výše uvedeno, správní orgány i správní soudy jsou rozsudky trestních soudů vázány (srov. § 57

správního řádu a § 52 s. ř. s.) a nepřísluší jim je jakkoliv přezkoumávat, revidovat atp. Nemohou ani posuzovat, zda trestní řízení bylo vedeno správně, zda v něm nedošlo k nepřipustné kriminalizaci správních řízení (jak požadoval výslovně stěžovatel). Nepřipustné jsou pak i námitky stěžovatele mířící do druhé fáze obnovy řízení. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o obnově dle § 100 odst. 4 správního řádu, nikoliv následující postup správních orgánů v obnoveném řízení. Proti němu se lze bránit v příslušném správním řízení. V něm bude možno zcela jistě uplatňovat i námitky stran tvrzených vad řízení (námitka o opakovanosti výzev k doplnění dokumentů do licenčního spisu, námitka o absenci jedné strany v rozhodnutí o předčasném užívání stavby vydaném Stavebním úřadem Obecního úřadu Sokolnice dne 20. 12. 2010 atp.). Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelem akcentovaná judikatura Ústavního soudu (např. nálezy sp. zn. I. ÚS 946/16, sp. zn. I. ÚS 2086/17) neřešila podmínky obnovy za výše popsaných skutkových okolností. Uvedené nálezy primárně zkoumaly přípustnost žalob podaných nejvyšším státním zástupcem ve veřejném zájmu dle § 66 odst. 2 soudního řádu správního proti rozhodnutím Energetického regulačního úřadu o udělení licence na výrobu elektřiny. Ani další stěžovatelem označená judikatura neřešila otázku obnovy řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu, resp. vyloučení odkladného účinku dle § 100 odst. 6 správního řádu ve vztahu ke shora popsaným skutkovým okolnostem. V dalším odkazuje kasační soud na rozsudek krajského soudu a správní rozhodnutí, které se důkladně zabývaly i související argumentací stěžovatele (kterou opakoval i v kasačním řízení).

[42] Soud tedy uzavírá, že správní orgány ani krajský soud nepochybily při výkladu § 100 odst. 4 a 6 správního řádu. Nejvyšší správní soud považuje výklad správních orgánů a soudu za zákonný a odpovídající smyslu a účelu právní úpravy.

[43] Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci žádné vady, pro kterou by bylo třeba přistoupit ke zrušení rozsudku krajského soudu, resp. správních rozhodnutí. Z hlediska řízení dle § 100 správního řádu je správní spis zcela dostatečný a úplný. Skutkový stav stran splnění podmínek pro obnovu byl správními orgány zjištěn dostatečně a v souladu se zásadou materiální pravdy, přičemž při jeho zjišťování nedošlo ani k žádným podstatným vadám (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47). Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tím, že by správní orgány či soud pochybily při dokazování. Jak již bylo výše uvedeno, správní orgány si obstaraly dostatek podkladů pro rozhodnutí dle § 100 správního řádu a krajský soud jejich rozhodnutí řádně přezkoumal. Ze správních rozhodnutí vyplývá i to, proč správní orgány nevyhověly návrhu stěžovatele na vyslechnutí Ing. I. F., jakož i dalším důkazním návrhům stěžovatele. Jejich odůvodnění považuje zdejší soud i v tomto ohledu za odpovídající právní úpravě a judikatuře (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70, ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 112, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11). Jak tedy správně uzavřel krajský soud, důkazní návrhy byly řádně vypořádány.

pokračování

[44] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[45] Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě kasačních námitek důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Soud neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet *ex offio* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.). V plném rozsahu se s rozsudkem krajského soudu ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na povahu dané věci rozhodl soud přednostně (§ 56 s. ř. s. v návaznosti na § 120 s. ř. s.).

[46] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (který stěžovatel doložil řadou podkladů), protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44).

[47] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu pak podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[48] Z důvodu, že soud samostatně nerozhodoval o přiznání odkladného účinku (viz výše), rozhodl podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů o vrácení vzniklého přeplatku na zaplaceném soudním poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu